

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้จากท้องถิ่นของตน และ เพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรัก และความผูกพันกับท้องถิ่นของตนเอง (กรมวิชาการ , 2535 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายส่งเสริมการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับท้องถิ่น ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ในมาตรการข้อ 1 ที่ว่า “ ให้พัฒนาหลักสูตรให้มีความเชื่อมโยงและต่อเนื่องกันในแต่ละระดับ และประเภทการศึกษา ให้มีความยืดหยุ่นสอดคล้องกับท้องถิ่นและทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งเน้นความสำคัญของคุณธรรม จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , 2535 : 21) แต่เท่าที่ผ่านมา การดำเนินการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น หรือที่เรียกว่าหลักสูตรท้องถิ่นนั้นยังมีการดำเนินการน้อยมาก ซึ่งจะเห็นได้จากการประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พบว่า “ การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น เพื่อให้การศึกษาสอดคล้องกับชีวิต แม้ตามหลักสูตรแผนใหม่ได้มุ่งเน้นกระบวนการ และเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน แต่ในทางปฏิบัติการจัดทำหลักสูตรขึ้นใหม่ยังค่อนข้างน้อย เนื่องจากครุขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น นอกจากนั้นขั้นตอนการดำเนินงานมีความยุ่งยาก ครุจึงหันมาปรับปรุงกิจกรรม สื่อและเนื้อหาเป็นการทดแทน ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , ม.ป.ป. : 41)

จากสภาพดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติจึงได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยได้กำหนดเป้าหมาย ในแผนงานหลักที่ 2 ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ไว้ว่า “ มีการทบทวนและปรับปรุงหลักสูตร ทั้งในด้านการเสริมสร้างความรู้ ความสามารถ ทักษะพื้นฐานที่จำเป็น และการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ รวมทั้ง

มีการพัฒนาและจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง ” และได้กำหนดมาตรการเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้ ข้อที่ 1.2.4 ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและนำมาใช้อย่างจริงจังและกว้างขวาง โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดและพัฒนาหลักสูตร รวมทั้งการติดตามประเมินผล เพื่อให้การจัดการศึกษามีเนื้อหาสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการประกอบอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในท้องถิ่นของตนได้อย่างเป็นสุข สามารถดำรงไว้ซึ่งการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสิ่งแวดล้อม และข้อ 2.2 ผู้สอนจัดวิธีการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายในรูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและแนวโน้มของท้องถิ่น

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญ ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2540) ได้กล่าวถึงสิทธิของท้องถิ่นในการจัดการศึกษาไว้ในมาตราที่ 289 ดังนี้ “ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา อบรมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา 43 และมาตรา 81 ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ...” (รุ่ง แก้วแดง , ม.ป.ป. : 13-14) จะเห็นได้ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีสิทธิในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

ท้องถิ่นที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการได้ หมายถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนระดับต่างๆ ได้แก่ โรงเรียน กลุ่มโรงเรียน อำเภอ จังหวัด เขตการศึกษา กรมศันสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน (กรมวิชาการ , 2540 : 6) ผู้ที่มีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ได้แก่ นักวิชาการ นักการศึกษา ซึ่งได้แก่ ครู ผู้บริหารศึกษานิเทศก์ ผู้ปกครอง หรือตัวแทนชุมชน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 : 4) ได้กำหนดหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรไว้คือ ดำเนินการส่งเสริมการนิเทศภายในโรงเรียน เพื่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น นอกจากนี้ยังได้กำหนดขอบข่ายของงานพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้ คือ จัดทำหลักสูตรท้องถิ่นหรือพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น และให้ความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Harris (1975 : 11) Lucio และ

McNeil (1969 : 24) ที่กล่าวว่าศึกษานิเทศก์มีหน้าที่พัฒนาหลักสูตร ในเรื่องนี้ไพบูลย์ พูลพิพัฒน์ (2523 : 58) ได้กล่าวว่า “ หน้าที่ของศึกษานิเทศก์ในการพัฒนาหลักสูตรอาจมีหลายระดับ ได้แก่ ระดับโรงเรียน ระดับท้องถิ่น และระดับชาติ การพัฒนาหลักสูตรที่จะช่วยให้การนำหลักสูตรไปใช้ บังเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดคือ การพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น และระดับโรงเรียน ฉะนั้น ศึกษานิเทศก์จึงมีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรในสองระดับหลังนี้เป็นอย่างมาก ” สำหรับ Neagley และ Evans (1953 : 167) ได้ให้ความเห็นว่า การพัฒนาหลักสูตรควรจะเริ่มดำเนินการในระดับท้องถิ่น โดยคณะศึกษานิเทศก์อาจขอความร่วมมือจากครูหรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติมาร่วมร่างหลักสูตร

ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2539 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการได้จัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่ง เพื่อดำเนินงานตามโครงการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น (กรมวิชาการ 2541) โดยในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินั้น ได้ให้ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ซึ่งมีศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบงานพัฒนาหลักสูตรเป็นผู้รับผิดชอบ ดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ศึกษานิเทศก์เป็นผู้ที่มีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นเป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นได้จนถึงปัจจุบันนี้ การดำเนินการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ยังคงมีการดำเนินการน้อย ปัญหาที่ทำให้การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมีการดำเนินการค่อนข้างน้อย นั้น มีด้วยกันหลายอย่างดังที่มีผู้ทำการวิจัยไว้ดังนี้ กิตติพิศ ศิริสูตร (2537) ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น คือ ขาดงบประมาณ ขาดเอกสารในการค้นคว้า ผู้เกี่ยวข้องไม่มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น ขาดการนิเทศติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับ วราภรณ์ บางเลี้ยง (2534) และพัชนี บุรณะพันธ์ (2537) สำหรับศิริชัย อนันตผล (2534) ยังพบว่าปัญหาอีกประการหนึ่งคือ ขาดวิทยากรผู้รู้มาให้คำแนะนำ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้ว ปัญหาต่าง ๆ นั้น ตรงกับหน้าที่ความรับผิดชอบของศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบงานพัฒนาหลักสูตร ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้กำหนดไว้

เขตการศึกษา 5 อันประกอบด้วยจังหวัดต่าง ๆ คือ จังหวัดราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งแต่ละจังหวัดเป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์

อันยาวนาน อายุนับร้อยปี ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบมีภูเขาทอดยาวตามแนวชายแดนตะวันตก และในจังหวัดสมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่ที่เป็นชายฝั่งติดกับทะเล มีแม่น้ำสายสำคัญไหลผ่านหลายสาย ดินแดนแถบนี้อุดมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติ ทั้งแร่ธาตุ และ ป่าไม้ นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติมากมาย เช่น หุบเขาใหญ่เรศวร อุทยานแห่งชาติเอราวัณ น้ำตกไทรโยค สะพานข้ามแม่น้ำแคว อนุสรณ์ดอนเจดีย์ พระนครคีรี ถ้ำจอมพล หัวหิน ชะอำ พิชัยภัณฑ์บ้านเก่า ปราสาทเมืองสิงห์ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก เป็นต้น และที่สำคัญคือประชากรที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีหลายเชื้อชาติหลายเผ่าพันธุ์ เช่น ชาวไทยเชื้อสายมอญในจังหวัดกาญจนบุรี ชาวไทยเชื้อสายลาวโซ่งในจังหวัดเพชรบุรี ราชบุรี และ สุพรรณบุรี ชาวไทยเชื้อสายเขมรในจังหวัดสุพรรณบุรี ชาวไทยเชื้อสายลาวเวียงในจังหวัดกาญจนบุรีและสุพรรณบุรี ชาวไทยเชื้อสายลาวพวนในจังหวัดสุพรรณบุรี และชาวไทยเชื้อสายกระเหรี่ยงในจังหวัดกาญจนบุรี ราชบุรี และประจวบคีรีขันธ์ บริเวณที่ชาวไทยเชื้อสายต่าง ๆ เหล่านี้อาศัยอยู่มีการใช้ภาษาถิ่นของคนในการสื่อสารด้วย เช่น ภาษากระเหรี่ยง ภาษาลาว ภาษามอญ เป็นต้น จากการที่มีประชากรหลายเชื้อสายอาศัยอยู่ร่วมกัน จึงทำให้เกิดวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ของท้องถิ่นที่สืบทอดกันมาช้านาน เช่น ประเพณีทิ้งกระจาดของชาวไทยเชื้อสายจีนในจังหวัดสุพรรณบุรี ประเพณีชักพระของชาวสมุทรสงคราม ประเพณีการเกิดของชาวไทยเชื้อสายมอญ ประเพณีแต่งงานของชาวไทยเชื้อสายลาวโซ่ง ประเพณีไหว้พระแจของชาวไทยเชื้อสายเขมร ประเพณีกินข้าวห่อของชาวไทยเชื้อสายกระเหรี่ยง ประเพณีบุญบังไฟของชาวไทยเชื้อสายลาวพวน นอกจากนี้ยังมีศิลปการแสดงที่ขึ้นชื่อของท้องถิ่นอีกหลายชนิด เช่น การแสดงหนังใหญ่วัดขนอนของจังหวัดราชบุรี การแสดงรำวงของชาวไทยเชื้อสายกระเหรี่ยง รำเหย่ยของชาวพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี เพลงอีแซว เพลงเรือ เพลงฉ่อยของชาวจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นต้น

ในด้านความแตกต่างของอาชีพ บริเวณพื้นที่เขตการศึกษา 5 มีการประกอบอาชีพแตกต่างกันไปหลายประเภทตามลักษณะภูมิประเทศ ทรัพยากร และวัฒนธรรมความเป็นอยู่ เช่น การทำตุ๊กตาและที่นอน การทำโอ่งมังกรที่มีชื่อเสียงของจังหวัดราชบุรี การทำขนมหม้อแกงและขนมหวานของจังหวัดเพชรบุรี การทำโรงงานอุตสาหกรรมที่รองรับผลิตผลทางการเกษตรและทางการประมง เช่น โรงงานน้ำตาลทรายที่มีมากในจังหวัดกาญจนบุรี และสุพรรณบุรี โรงงานสับประคกระป๋องในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โรงงานน้ำปลา การถนอมอาหารจากวัตถุดิบทางการประมงในจังหวัดสมุทรสงคราม นอกจากนี้ยังมีการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่นการทำนา ทำสวนผลไม้ การเลี้ยงโคนม อาชีพการทำเหมืองแร่ เหมืองพลอย การเจียระไนพลอย อาชีพประมงน้ำจืดและน้ำเค็ม (กระทรวงมหาดไทย, ม.ป.ป.)

ความแตกต่างของสภาพต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางภูมิศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และภาษาถิ่น อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นของท้องถิ่นในเขตการศึกษา 5 นี้ น่าจะเป็น สิ่งที่กระตุ้นหรือส่งเสริม ให้มีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของ ท้องถิ่นเป็นอย่างดี แต่จากการรายงานผลการปฏิบัติงานตามโครงการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้อง กับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ของกรมวิชาการปรากฏว่า เขตการศึกษา 5 ในส่วนที่สำนั กงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติรับผิดชอบนั้น มีการรายงานผลการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้อง กับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่นเข้ามาเพียง 7 อำเภอ จากทั้งหมด 52 อำเภอ (กรม วิชาการ , 2541) ซึ่งเมื่อเทียบกับเขตการศึกษาอื่นแล้วอยู่ในเกณฑ์น้อย

จากสภาพและปัญหาดังกล่าวประกอบกับที่ผู้วิจัยเป็นศึกษานิเทศก์อำเภอ สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการ ปฏิบัติงานของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อที่จะได้นำ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้อง การของท้องถิ่น และพัฒนางานนิเทศการศึกษาที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับ สภาพและความต้องการของท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการปฏิบัติงาน ที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตการศึกษา 5
2. เพื่อศึกษาปัญหาการปฏิบัติงาน ที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตการศึกษา 5

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร ท้องถิ่น ของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และศึกษานิเทศก์สำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ใน เขตการศึกษา 5

2. ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากประชากรดังนี้

2.1 ศึกษาานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ที่รับผิดชอบงานหลักสูตรท้องถิ่น รวม 8 คน

2.2 ศึกษาานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ที่รับผิดชอบงานหลักสูตรท้องถิ่น รวม 52 คน

3. กรอบแนวคิดของการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาและสังเคราะห์จากขอบข่ายของงานพัฒนาหลักสูตร ของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/ กิ่งอำเภอ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ , 2534) ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

1.1 ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

1.2 กลุ่มประสบการณ์หรือรายวิชาที่มีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

1.3 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

2. การส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

3. การให้ความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

4. การนิเทศ การใช้หลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียน

4.1 การจัดประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรท้องถิ่น

4.2 การให้คำแนะนำ ปรีกษา เป็นวิทยากร สาธิตเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรท้องถิ่น

4.3 การให้บริการด้านเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น

5. การติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียน

6. การสรุปรายงานผล และเผยแพร่ผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การดำเนินงานพัฒนาหลักสูตรประถมศึกษาและหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ภายใต้ขอบเขตที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียน

รู้ชีวิตจริงของคนในท้องถิ่น เรียนรู้สภาพเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสามารถพัฒนาชีวิต พัฒนาอาชีพ พัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ครอบครัวและท้องถิ่นได้

ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ข้าราชการครูผู้ดำรงตำแหน่งศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และตำแหน่งศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ที่รับผิดชอบงานหลักสูตรท้องถิ่น

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด หมายถึง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 5

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ หมายถึง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ในเขตการศึกษา 5

เขตการศึกษา 5 หมายถึง พื้นที่การแบ่งเขตการบริหารการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ อันประกอบด้วย 6 จังหวัดคือ จังหวัดราชบุรี จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสมุทรสงคราม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นข้อมูลสำหรับศึกษานิเทศก์สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงงานให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของศึกษานิเทศก์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น